

Cod. Vaticanus Ottobonianus Gr. 441, chartaceus,
anno 1477 scriptus, fol. 30-32

Michael
Kraševnikov:
a Vizantiniskogo

Βίος καὶ Πολιτεία τοῦ Ἁγίου Θεοφίτου⁽²⁾ Με-
γάλου Βασιλῆος καὶ Ἰσαυροπόλεως Κωνσταντινου-
πόλεως. Πόλις καὶ Σοφολία καὶ Λοφωτεῖρα καὶ
Μαυραῖον ἐπιτομὴν⁽³⁾ Ἰγνατίου ὑποπο-
λίτου Σηλυβρίας⁽⁴⁾ (Ignatii metropolitae Selybriensis)

Revue Byzantine
T. I. 1915
v. 22, p. 46-51
p. 114, p. 116.

Folia 30r et 32r anno 1908 transcripsit grego-
rius Corsetelli.

(2) Sic legit Corsetelli itaque in codice Lesbio mona-
sterii in Aemulos 268, chartaceo, a. 1552
exarato fol. 563v (cf. ΑΘ. Παπαδόπουλος-Κρα-
σέβιτς, «Μαυροπολίτικὸν Βιβλιοθεῖον Γ. Κ. Πόλεως»,
1884-1888, p. 128, 61), quam codicis Marciani
Gr. II, 168, chartacei, saec. XV exeuntis, parte III,
nunc quidem deperdita, confirmatur
cf. Θεοφίλος Ἰωάννης:

Μνημῆα Ἀποδοκίμια τῶν πατρῶν ἐκδοθέντα ὑπὸ
Συροδουλῶν Θεοφίλου Ἰωάννου Διδάσκοντος ἐν
Θεσσαλονικίᾳ Βενετῶν 1884, p. 164 ll.

Minor recte igitur in CHV p. 296 «Θεοφίτου prefectus.
(3) Sic legit Corsetelli. Κριτῶν CHV. L.c. atque ille
cod. Marcianus (cf. Θεοφίλος Ἰωάννης, l.c. p. 164
adu.)

(4) Haec nominis formam vulgatae illi (Σηλυβρία)
practuli, ipsius Ignatii subscriptiones se-
cutus - voluti hanc, anno 1431 Aprilis die 4
factam;

καὶ ἐπὶ παρὸν ὑμῶν ὁ γενναῖος ἐπὶ τῶν ἁγίων
χρησθῆναι τοῦ ταπεινοῦ ὑποπολίτου Σηλυβρίας
Ἰγνατίου κτλ. -

cod. Musei Britann. Addit. 31909 fol. 94
H. Omont: Notes sur les Mss. grecs du British Museum in
Bibliothèque de l'École des Chartes XLV 1884, p. 339s.

Incipit:

Μεγίστη καὶ τῶν ἄλλων ἰσχυρὸς Θεὸς, κάλλιστα δὲ ἀρετῆς, ἐπιστολὴ
αὐτῆς περὶ Θεοῦ καὶ Θεῶν, κτλ.

Desinit:

ὡς ἀντὶ τῆς πτολεμαίου ὀρθοδόξου καὶ πολιτικῆς ἰδιουσιανῆς τέλει
γενομένης ἀναστάσεως ὁρατὴν καὶ ἰσοπέδη αὐτῶν βίβλων
ὡγαίρ καὶ ἰσοστάσις ἰνὸν τῶν ἀρετῶν καὶ θεολογικῶν⁽⁵⁾ κειμένων
βασιδῶν καὶ ἰσοπεδῶν Κωνσταντῶν καὶ Ἐξιδῶν καὶ πᾶσιν τῶν
ἀπ' αὐτῶν ἀρετῶν, ἀμν.

Haec Vitam a Theophilo Ioannis anno 1884 ad fidem codicis
Marciiani II 168 partis III, nunc quidem aut alicubi delitescantis
aut deperitae, editam esse iam norunt legentes. Quam editionem
recognoscere haud ab re duco, ut nun modo contextum graecum
emendationem pro parte virili praebeam, verum etiam fontes,
quibus Ignatius Sely(n)brinensis unus est, indicem.

Codicis Vaticani Ottoboniani gr. 441 (n. 49) foliis 30-32, quae
initium et finem huius operis Ignatiani continent, quae
utrum sui sint iuris an ex illo (Marciiano) transcripta sint,
nunc quidem nondum definire possum, quoniam nec duarum
Ottoboniani) paginarum, quas solas - eiusque, ut videntur, haud
integras - meum in usum Cerebelli transcripsit (fol. 30r. et 32r.)
contextus cum editionis principis contextu conlatus ad questio-
nem supra laudatam solvendam quidquam certi confert, nec
uberiorem codicum M O descriptionem habeo: namque non modo Min-
garellianum illum catalogum, sed etiam Feron-Battaglinianum⁽¹⁾

(4) ἡ γὰρ cod. Ottobonianus (n. 49): ὡς ἔχειτο Venetus, libri Marciiani
scripturam perperam retinens.

(5) Verba τῶν ἀρετῶν - θεολογικῶν οἰσῶντ ἐν τῇ Bibliotheca Hagiographica
graeca, τῷ Bollandini. Editio altera emendatior, Bruxellis 1909
p. 52, n. 362, sine ullis lacunae significatione.

(1) E. Feron et F. Battaglini: Codices Mss. graeci Ottoboniani. Bibli-
oth. Vaticanae, Romae 1893

nancisci non potui

Prior tamen illa coniectura in praesenti paulo saltem probabilior esse mihi videtur, indicia quaedam respicienti, quae suo loco ac tempore proferam.

Sin autem codicis O illa folia ex M transcripta sunt, id ferme solum lucratur, quod codicis M aetas iam certius definitur: hunc enim codicem anno 1477, quo apographum eius O exaratum est, recentiore non fuisse per se intellegitur.

Iam vero, occasione data, notandum est codicis M aetatem ab Hippolyto Delehaye hisce verbis significari: "Ab eodem Gregorio qui codicem praecedentem scripsit, exaratur". *Annuaire Bollandiana* XXIV 1905 p. 221. hunc autem codicem praecedentem, i. e. Marcianum gr. II 167, praeter prima duo folia membranacea, quae ad alium quendam codicem saecula XI scriptum pertinent, ad saec. XVI-XVII "viro clarissimo referri". *Ib.* p. 233.

Ab hoc tamen Maria Vogel et Victor Gardthausen dissentiunt, qui codicem II, 167 (olim Natanum gr. 308) anno 1481 exaratum esse aiunt, videlicet catalogi Mingarelliani, cuius paginam 520 laudant, testimonio nisi - M. Vogel und V. Gardthausen: "Die griech. Schreiber des Mittelalters und der Renaissance" [Beihfte zum Zentralblatt für Bibliothekswesen, XXXIII, Lpz. 1908 p. 93

Quod si verum est, M quoque codicem ad saeculum XV potius quam ad XVI referendum esse apparet, nec repugnare huic opinioni parvulum eiusdem codicis scripturae specimen a Theophilo Iouanis datum videtur.

Ceterum, utcumque illa quaestio de ratione inter codices M O intercedente solvenda est, ad operis Ignatiani, quo de agitur, contextum constituendum codicem O aut parvi admodum aut prorsus nullius esse momenti vel hinc perspicitur, quod perexiguam tantum huius operis partem iste codex praebet, - et quidem tantum modo initium usque ad verba uai à Davidis baridi (inclus.) p. 165, 6 ed.

Theophil. et - hac nota (minio scripta) praemissa:
 και πρὸς τὸ τέλος τοῦ λόγου ἔχει τοῦ αἰῶνος ἀπικρατοῦς γυλοποδῆ,
 ἔχει (1) οὕτως. - finem inde a cap. 55 ('Αὐτὸς ἦν ἡγεμὼν βασιλεὺς κτλ.) p.
 225, 13-229, 27 (2))
 Jam restat, ut codicis Lesbii, monasterii τοῦ Λεσιῶνων, 268, chartacei,
 a. 1552 scripti, mentionem iterum factam (3), cuius fol. 563r. et (solis
 tribus fere quattuorve) insequentibus eadem Constantini Vita Igna-
 tiana legitur, non tamen integra, quod quidem vel foliorum, quibus
 continetur, numerus perquam exiguus illic demonstrat (4), vic plura
 praebere quam in codice O simul significans. Jam vero, si quis praec-
 terea libri L (Lesbii) actatem atque illud respexerit, quod L eundem atque
 O praebet huius operis Ignatiani titulum (5) eoque nomine hi codices
 eundem in modum a libro M differunt (6), perfacile sane conici-
 at aut L ex O transcriptum esse, aut horum utrumque codicem ex uno eo-
 demque fonte profluxisse.

Quaerit cum ita sint in contextu huius Vitae constituendo libri L au-
 thoritatem non pluriis quam O aestimandam esse apparet.

1) Sic in O, Ceretelio teste, legitur, idque sine dubio in ἔχει (<v> corri-
 gendum est potius quam ἔχει restituendum. - Quod autem ad illud ἔχει
 προΐχουσι usurpatum attinet, cf. J. Vogeser: Zur Sprache der Griech.
 Heiligenlegenden, München 1907 p. 40, ubi et exempla similia referuntur, et
 viri docti qui de isto usu egerunt, laudantur.

2) Hinc suspicendam esse huius codicis descriptionem in CHV. p. 296 datam
 obiter adhibito, - namque nulla ibi fit mentio huius ἔχει, qua sermonem
 suum Ignatius peroravit. 3) cf. supra.

4) Quodam huius codicis folio haec Vita finitur, a P. - Keraneo (Μαυροζωγῆ-
 τος Βιβλιοθῆκῃ I p. 128, 61) discrete non indicari dolendum est - non posse tamen
 de fol. 568r. cogitari, quo anonymum quoddam opusculum Περι τῆς χροῦς τῆς
 ἐκείνου ἡμετέρας ἡμετέρας ἡμετέρας incipit (ib. p. 128, 62), inde elucet, quod
 illam Vitam Ignatianam non hoc opusculum, sed duo quaedam Gregorii Na-
 zianzenis fragmenta excipiunt.

5) Missum enim illum facio, quod supra L, ut M, praebet, nunc in O legi
 videtur. Cf. supra.

6) Conferenda est altera pars tituli, qui in O L legitur: ποιῆμα τοῦ σοφωλῆτος
 καὶ δορυμῆτος καὶ παναρίου ἐκείνου ὑπερῶ (ὑπερῶ) Ἰγνατίου γυλοποδῆτος ἐκ-
 λυβρίας, cum codicis M nota marginali (a Theophilo Ioannis l. c. p. 164 adu.
 adlata): λόγος ΠΚΒ! τοῦ σοφωλῆτος καὶ δορυμῆτος καὶ παναρίου ἐκείνου ὑπερῶ
 Ἰγνατίου γυλοποδῆτος ἐκλυβρίας πολυφα.